Mutatók, dinamikus helyfoglalás

Egy memóriacímet tartalmazó változót mutatónak (pointer) nevezzük.

1. Mutató definiálása

- Ha a mutató egész szám típust tartalmazó memóriaterületre fog mutatni: int *poin1
- Ha a mutató valós szám típust tartalmazó memóriaterületre fog mutatni: double *poin2
- Általános, típus nélküli mutató (ilyent mutatót akkor definiálunk, ha nem ismerjük a megcímzendő adat típusát): void *poin3

2. Egész szám típusra mutató pointer

Az alábbi programsor létrehoz egy egész szám típusú változót a memóriában és beállítja annak értékét 12-re:

int
$$p = 12;$$

Az egész szám tárolására 4 bájt szükséges. Tegyük fel, hogy ennek a változónak a helyét a 13000-es memóriacímtől foglalta le a program. Ekkor ennek a változónak a memóriában való elhelyezkedését így képzelhetjük el:

11996	12000	12004		13000	13004	
			1	12		

Az alábbi programsor létrehoz egy olyan mutatót, amely egész szám típusú változó memóriacímét fogja tartalmazni. A létrehozáskor ennek tartalma határozatlan, ezt később be kell állítanunk!

```
int *poin;
```

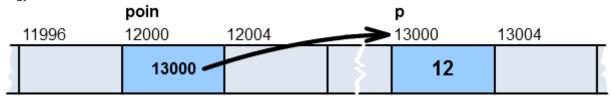
A memóriacím tárolására is 4 bájt szükséges. Tegyük fel, hogy ennek a mutatónak a helyét a 12000-es memóriacímtől foglalta le a program. Ekkor ennek a mutatónak a memóriában való elhelyezkedését így képzelhetjük el:

11996	poin 12000	12004		p 13000	13004
11330	12000	12004	 —	13000	13004
	határozatlan		}	12	

Mivel egy változó memóriacímét az & segítségével határozhatjuk meg (hasonlóan, ahogy azt a scanf függvénynél tettük), a mutatónkhoz a memóriacímet így rendelhetjük hozzá:

poin = &p;

Ez után a **poin** mutató a **p** változó memóriacímét, tehát a mi példánkban a 13000-es címet fogja tartalmazni:

Ezek után a **p** változó értékét kiírhatjuk a változó nevével, de akár a **poin** mutatónk segítségével is:

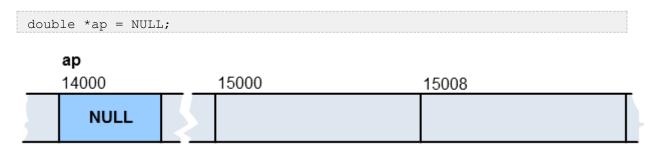
```
printf("%d ", p);
printf("%d ", *poin);
```

A fenti két sor ugyanazt a számot, a 12-t fogja kiírni. A ***poin** kifejezés a megcímzett adatot jelenti (a mi esetünkben a **p** változó tartalmát, tehát a 12-t).

3. Dinamikus helyfoglalás

A mutatók segítségével könnyen lefoglalható bármilyen méretű memóriaterület. A memóriafoglalás a **malloc()** függvény segítségével végezhető el, amely az **<stdlib.h>** könyvtárban található.

Az alábbi programsor létrehoz egy mutatót, amely egy double típus memóriacímét fogja tartalmazni. Mivel ez a mutató egyelőre még nem tartalmaz memóriacímet, ezért NULL értéket rendelünk hozzá:

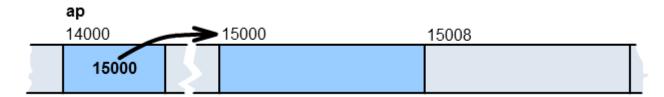

Ez után az **malloc()** függvénnyel lefoglalunk akkora memóriaterületet, amekkora egy **double** típusú változó tárolására szükséges.

A szükséges memóriaterület méretét a **sizeof()** függvénnyel határozzuk meg (ez a mi esetünkben 8-at ad vissza, mivel a double típus mérete 8 bájt).

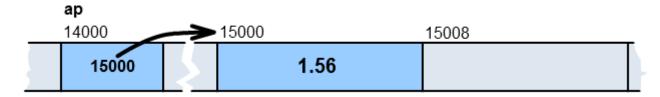
A malloc() függvény egy általános (**void***) mutatót ad vissza, ezért ezt **double*** típussá alakítjuk mielőtt hozzárendeljül a mutatónkhoz.

```
ap = (double*)malloc(sizeof(double));
```


Ha az **ap** tartalma nem **NULL**, akkor a memóriafoglalás sikerült. Ebben az esetben értéket adunk a mutatóval kijelölt tárolónak:

```
if (ap != NULL) {
  *ap = 1.56;
}
```


Ha később már nincs többé szükségünk a lefoglalt területre, azt a **free()** függvény segítségével szabadíthatjuk fel (ez a függvény szintén az **<stdlib.h>** könyvtárban található). A mutatóban levő cím azonban nem törlődik, a **NULL** értékadással állítjuk be hogy nem mutat sehova.

```
free(ap);
ap = NULL;
```


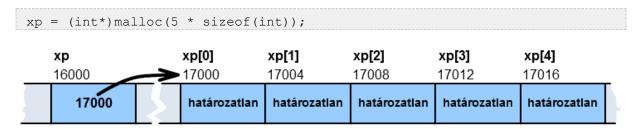
4. Tömb dinamikus létrehozása

A pointerek segítségével a tömbök dinamikusan létrehozhatók, számukra a kívánt nagyságú terület az **malloc()** függvénnyel foglalható le.

Egész szám típusú tárolóra mutató pointer létrehozása:

int	xp = NULI	;						
	xp		47000	47004	47000	47040	17016	
	16000		17000	17004	17008	1/012	1/016	\top
	NULL							-

Memóriafoglalás 5 elemű tömb számára:

Ha a memóriafoglalás sikerült, értéket adhatunk a tömb elemeinek:

```
if (xp != NULL) {
  xp[0] = 3;
  xp[4] = 12;
}
```

 xp 16000	->	xp[0] 17000	xp[1] 17004	xp[2] 17008	xp[3] 17012	xp[4] 17016	
17000		3	határozatlan	határozatlan	határozatlan	12	

Ha később már nincs többé szükségünk a lefoglalt területre, azt a **free()** függvény segítségével szabadíthatjuk fel. A mutatóban levő cím azonban nem törlődik, a **NULL** értékadással állítjuk be hogy nem mutat sehova.

free(xp);	
xp = NULL;	

xp						
16000	17000	17004	17008	17012	17016	
NULL	\$					